

חברה

האגון הנע

חמישה טילים עמדו לנחות השבוע ב' חיפה. כך נקראים חמשת חברי להקתו של גארי אדוארד, הנושאים בזנבם ריקוד אינדיאני פאנטילי חדש. הוא משתלשל שלושה חודר שים באולמי הריקודים של לונדון, ומונק

"מתודיטוויסט" בתליאכיה חזרה לנחיליונים

קדימה בראש מצעד הפזמונים האמריקאי זהו — המתודיטוויסט.

רק אמש היה טוויסט המלך. הוא מת. הוא יצא מאולם הריקודים עוד לפני שהכניסו הנערות להשיג את מדי הפולחן שלו — חצאית רפוייה התלוויה על הגוף בכתפיות. מדיטון נכנס, והנערות רצו לתופרות להכין את הבגד הלא מי החדש: שמלת-קומבניזון ממישי שחור. בשבוע הבא יסתלק חדאי המדיטון ויבוא הלוקומושן. כעבור זמן קצר יעוף הלוקומושן ויתפרץ ההאלייגאלי. המתפתח לו עכשיו בניוירק. שיגעונות הריקוד רדופים אחד אחר משי נהו בספיד של כדור-שלג, כשהם ניתככים חזק עלידי חברות תקליטים ענקיות ואולמי ריקודים. הפולחן הזה אף שינה כליל את מבנה מועדוני הלילה.

המתודיטוויסט המגיע לישראל, אינו אלא עובר מפגר של הטוויסט. יש לו תנועות דומות, אך הקצב שלו איטי יותר ברבע מקצב. בניגוד לטוויסט שהוא איתור של הרוקד על תנועה איפנית יש למתוד מה שנקרא מחכונות. מחכונות זו, אותה מבטיחים הטילים להקנות לישראלים, היא האידיאטיה ביותר שהודבקה אי פעם למוסיקה: מפעם לפעם משתתקת התזמורת ואז נותן הזמר צחחה: "ציפורן" כל אחד מהרוקדים מחקה מיד עמידה של ציפור. אך טעות לחשוב שהרוקד הוא לגמרי מוגבל. מותר לו, למשל, לבחור בציפור החביבה עליו. שוב נשמעת המוסיקה. הקהל חוזר להשתולל. שוב משתתקת המוסיקה ואז קורא הזמר לשם שינוי: "טלפון" כל הקהל נעמד בפניה של טלפון. בהמשך הערב יש סיכור יים טובים לכל אחד להיות כוסיטה, עץ, חמיר, סימן-שאלה וכיו. האולם הופך לגן ילדים איום. סידרת הפזונות מסתיימת ב' פוזה-נשיקה — ההודמנות היחידה במשך כל הריקוד בו קרבים בני הזוג אהז לשני. וזה אולי הדבר המזר ביותר בהתפתחות מקצבים אלה, המתחלפים במהירות חללית: הרוקדים מתרחקים יותר ויותר זה מזה. רוקדים למעשה כל אחד לעצמו. גם עורך עתון מצוי עמד על תופעה זו. הציע ב' עתונו להנהיג בכתיספר, במקום ריטמיקה, שעורי טוויסט. לדעתו, הטוויסט אינו רק בריא אלא גם מוסרי: בני הזוג לעולם אינם נוגעים אחד בשני, אם להמשיך בדרך ה' הניקון. הרי זו שאלה של זמן בלבד שונה שירקוד בבאר פוקסטוט שקס, יורחק על ידי המשטרה.

סטודנטים

משפרת המוסר

שנה משרדית היא על פי רוב שיגרתית ואפורה. הפקיד ממלא את אותם הטפסים, מסכם אותם טורי חשבונות ומגיש את דוחותיו השיגרתיים. לא כך היא שנת לימודים אקדמאית. הסטודנט לומד ת מר חדש, מרחיב את אופקיו ומעשיר את מושגיו. כך עברה שנתו האחרונה של עסקן סטודנטים קטן של מפא"י, ראובן לייב, באוניברסיטה העברית בירושלים.

לחם ולדשתיקה. בדיוק לפני שנה פירסם ראובן רשימה בעתון הסטודנטים פי האתון תחת הכותרת "לחם את העולם הזה" (העולם הזה 1263). טען כי ניתן למצוא "הקבלה מלאה בין השבועון למני גנון התעמולה הנאצי" וקבל "מדוע לא נתקלנו עד היום בשום נסיון רציני להש' חיק את שופר ההסתה" העלול לגרום לה'נ' פת נס המרד בשלטון".

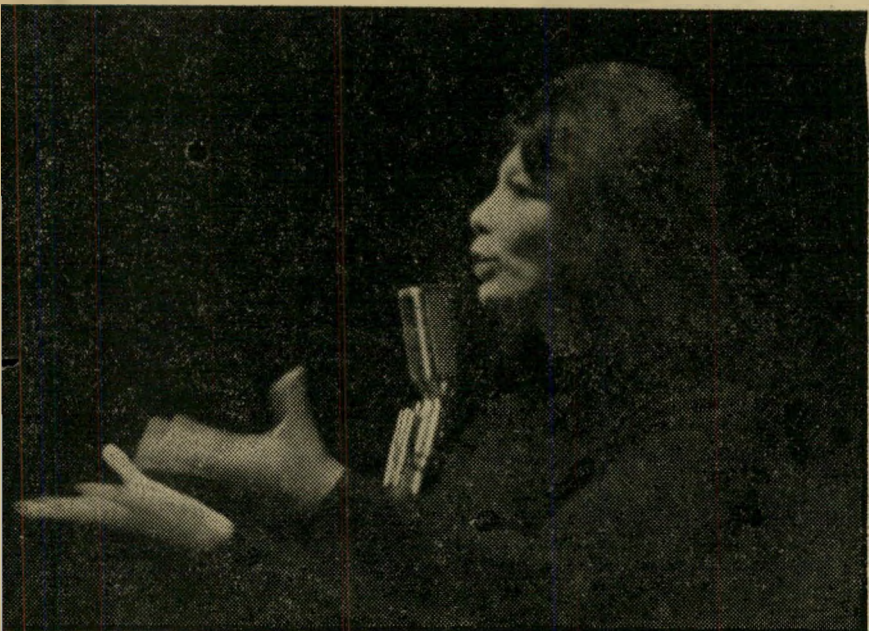
השבוע פירסם אותו עסקן רשימה נוספת באיתו עתון וניכר בו שהשכיל. תחומי התעניינותו התרחבו. ברשימה הנושאת את השם "פרשיות מזרחיות בשיכון הסטודנטים", מספר העסקן המפא"י על עבריו שהסתובב בשטחי המגורים של הסטודנטים ונתפס על ידי השומרים במקום, כדרכו, מסיים הוא בהבעת דאגה על כך "שלמעשה, יכול כל ובשין לגור שם בשלחה. שכן מהרגע שסטודנט התקבל לשיכון, אין מעקב ברור אחריו".

דשמוור עד הסטודנטיות. פרשה שניה שהעסיקה את חבר המפלגה, נוגעת ל"מעשים שנעשו בשכון בכל ערב שיש י' אשר נמשכו עד אור הבוקר — ואינם נית' גם לתאור על גבי הנייר הלבן".

"האשמה למה שקורה — היא על הי' סטודנטים המתגוררים בשכון, או ליתר דיוק: על הסטודנטיות דוקא. אלה נוטות להכניס לשטח השיכון, ואף לחוריהן, אנשים שונים מבחץ, וביניהם טיפוסים רבים מוקפכים... בני תשחורת".

מי הם בני התשחורת? מסביר החבר לייב: "בעיקר ממהגרי-יהודה", שכונה ירר שלמית המאוכלסת בכני עדות המזרח.

זמרת השאנסונים הפאריסאית ג'ולייס גרקו

הנרצוף הראשון

הוא של ג'ולייס גרקו על הבמה. כך היא מוכרת לרוב הקהל, אותו היא כובשת בתכונת הצימצום שבהגשת שיריה ובקסטי אישיותה. הסאזונים אינם מתארים לעצמם עד כמה היא לוקחת בריציות את מילות שיריה.

המקום, שלמה צפרי, בקומה השניה של הבניין. היא הבחינה במקום בצעצועי ילדים. "של מי הצעצועים?" שאלה הגרקו בשחקה בהם. צפרי גילה כי הוא אב לשני ילדים. "הו באמת, זה נפלא!", התפעלה גרקו, "אני מחפשת גבר שיעשה לי ילד".

שני גברים אחרים שנכחו במקום, ציר ומשורר, רצו להציע לה את עזרתם, אך התאפקו מתוך חשבה שגרקו אינה מתכוננת לכך בריציות. למזרת היום רצו לבקש בעצמם. כי ביתחיים נודע להם המשך אותו ערב.

המלחה הקבוע של גרקו באותו לילה — וכמעט בכל שאר הלילות — היה זמר שבדי צעיר ויפהפה, בוסה אסקולון (20). אחד מהרביעיה השבדית המופיעה במועדון-הלילה אוריה (ראה שער אחרון). גרקו הכירה אותו כאשר באה לסעוד במועדון, קראה לו אליה. בין השניים נבטה ידידות יפה, למרות שהשבדי אינו חובב נשים בדרך כלל, בניגוד לגרקו, הידועה דחא כאוהבת חברת נשים.

אסקולון הצעיר אינו מחמיץ הזדמנות להאזין לג'ולייס בשעה שהיא מופיעה, אך בשעות הקטנות של הלילה הוא מודאג יותר לשלום אמו הנמצאת בשבדיה, אליה הוא מטלפן מדי פעם. הדבר היחיד שאינו מוצא חן בעיניו בגרקו הוא היותה שחורת שיער. "אם כבר אשה, אז אני מעדיף בלונדית".

באיתו ערב לא נשארו השניים לבד. הצ' טרפה אליהם גברת תל-אביבית יפהפיה, ש' היא מעין מלכה בלתי-מוכתרת של חובבות

הנני כמות שאני, כי כך נוצרתי. / אני אוהבת את זה שאוהב אותי / אבל, האם זו אשמתי, אם לא תמיד אהב את אותו הנבר / אחרי הכל, מה איכפת לכם אם הנני כמות שאני? / מוצא חן בעיני זה שאני נושאת חן בעיני.

הגרקו שרה את השיר על הבמה. הקהל כולו התמוגג — בני החברה הגבוהה, ה' בוהימה, המבקרים, אנשי-התרבות ואלה המשתדלים להעמיד פני אנשי-תרבות. הם כולם הפכו לרומיאו קולקטיבי של ג'ולייס. רוב הקהל לא הבין, כמובן את המלים הצרפתיות. אלה שהבינו, התפעלו מהשיר היפה, אבל אף אחד באולם לא ידע שאין זה שיר כלל, אלא הגדרה פשוטה של המציאות ששמה גרקו.

אולם לא עברו שעות רבות, והסיפורים הראשונים על מעשי הגרקו בישראל החלו מסתננים אל אנשי בוהימה, המבקרים ו' החברה הגבוהה. עברום היו הסיפורים מסמ' ריישרות. כי בוהימה התל-אביבית עדיין אינה בוהמית כל כך. לגביה, האקזיסטנ' ציאלונים מתבטא בתסרוקת פרוצה, ז'אן פול סארטר ומכוסים שחורים.

הגרקו עצמה לא התחשבה בתמימות ה' פרוכניציאלית של הפסבדו-בוהימה בארץ הקטנה. היא רגילה לפארים הגדולה, שם אין איש מתעניין במעשי הזולת. היא לא ידעה, וגם לא היה איכפת לה, שכל המת' רחש בלילה בחורה שבמלון זן הופך כבר בבוקר לפולקלור של רחוב דיונג'ן.

ספק אם גרקו עצמה זוכרת, בהתעוררה בשעות הצהריים, מה עבר עליה בשעות הקטנות של הבוקר. עד שהפמליה היש' ראלית, שטיפלה בסיורה מבחינה מקצועית, החלה תורה אם קיימת רק גרקו אחת — אי שמה שתיים.

טען אחד מהם: "יש שתיים. האחת היא גרקו האמנית, הקיימת עד אחרי הופעתה. זו היא גרקו שקטה, חביבה ולבבית. שצרה מסודר בקפידה, מלבושיה צנועים וכל ה' נהגותה אומרת כבוד. אבל אחרי שעה שתיים-עשרה בלילה קמה לתחיה גרקו אחרת. היא פורעת את שערך, מלבושיה מפוארים ובעלי מחשופים, היא לוגמת את החיסקי שלה ישר מתוך הבקבוק, בלי סודה, ולרוב אינה זוכרת כלל את האנשים שפגשה בשעות היום".

★ ★ ★

"שיעשה די ידד!"

מה חולדה גרקו השניה למאת האני שים והנשים עמם באה במגע, פחות או יותר אישי, בשבוע שהותה בישראל? החל מהיום השני לביקורה התרגלה הגרקו לעבור בכל לילה על פני מועדוני-הלילה המפורסמים של תל-אביב — שכמה מהם ניצלו את ביקוריה הפרטיים, הפיצו את השמועה כרבים, גבו מחירים כסולים מלקרי חות שהוטעו לחשוב שהגרקו תשיר במקום. באחד הלילות, כעת שביקרה במועדון עומאר-כיאם ביפו, עלתה לסטודיו של בעל

אבם תוהה עיני הגרקו שעה שהיא רוקדת, חבושה, במועדון עומר כיאם ביפו, באחד מסיורי חלינה שלח.